

Week 28

De man zonder bruiloftskleed

Thomas Sheppard, die ontdekkende, separerende Schotse leraar, zegt in “de ware bekering”: het zal één op de duizend zijn, als u mag horen tot het klein getal der uitverkorenen. Dat zegt hij niet op de straat of midden in de wereld, maar tegen zijn hoorders, die om der waarheid wil, alles hadden verlaten en nu verjaagd, vervolgd, verstrooid en verdrukt werden en zich stelden onder de ontgrondende en waarschuwendende leer van Thomas Sheppard. Dus het beste van het beste. En tegen die zegt hij, dat het één op de duizend zal zijn, als zij zullen behoren tot het klein getal der uitverkorenen. Ik geloof, dat we er nu wel één op de miljoen van mogen maken. Ja, ik geloof dat Sheppard het nog veel te ruim genomen heeft in dat punt, bij wijze van spreken. Want die het leren mag, weet dat het een eeuwige onmogelijkheid is om ooit zalig te worden. Eeuwig onmogelijk en daarom ook zo eeuwig vanzelf, eeuwig eenvoudig. God doet niet veel, maar alles of niets; maar door de onmogelijkheid.

Wij wensen u een ogenblikje te bepalen, met de hulpe des Heeren, bij die man, die ook behoorde bij het beste van het beste, die zelfs was terecht gekomen in de bruilofszaal der kinderen Gods en zich nog bedrogen had.

Christus heeft in het vorige hoofdstuk tot het volk gesproken door enige gelijkenissen, hetgeen ontzettende vijandschap verwekte. Want er staat: als de overpriesters en farizeeërs (de godsdienst dus) deze Zijn gelijkenissen hoorden, verstonden zij dat Hij van hen sprak. En daarom zoeken ze Hem te vangen, maar durfden niet, omdat de schare Hem voor een profeet hield. Christus gaf dus in Zijn gelijkenissen steeds steken. Preekstoelen horen steekstoelen te zijn. Steekstoelen tegen de godsdienst, tegen de huichelaars, de nabijkomende en de vieze gronden, tegen te vroege bekeringen. Dus weg met die aangename leer en die aangename voorgangers. Tegenwoordig zijn het helaas bijna allemaal steekstoelen tegen het recht en de rechte gronden.

En dan begint ons teksthofdstuk met: En Jezus antwoordend..

Ze zeiden niets en toch: Jezus antwoordende, omdat Hij wist wat er in hun hart was, sprak tot hen wederom, juist weer tot hen, wederom door gelijkenissen. En dan volgt één van de meest separerende gelijkenissen uit de hele Bijbel. Hij vergelijkt het Koninkrijk der hemelen bij een zeker koning. Johannes de Doper had ook gepreekt, dat dat Koninkrijk nabij was gekomen, en de Joden verwachtten dat ook. Ze verwachtten het nu nog, tot in het laatste der dagen, als dat deksel van hun aangezichten zal afgelicht worden.

Maar Jezus gaat ze door deze gelijkenis al waarschuwen, dat ze het Evangelie niet geloofd hebben en de zaligheid dus veracht hebben en dat ze daarom verworpen en de heidenen zouden aangenomen worden.

Door die zeker koning wordt God de Vader voorgesteld. Die koning heeft een bruiloft bereid. Die bruiloft is volgens de Kanttekeningen de genadige en geestelijke gemeenschap met Christus en de eeuwige zaligheid. Dus het begint hier: de gemeenschap met Christus en vindt zijn voltooiing hiernamaals: en de eeuwige zaligheid. Die koning zendt zijn dienstknechten, de profeten en de priesters uit om de genodigden, de Joden dus, tot die bruiloft, tot die gemeenschap met Christus, te roepen. Maar zij wilden niet komen; niet: ze konden niet, maar ze wilden niet. In Zijn lankmoedigheid zendt Hij dan nog andere dienstknechten, de apostelen, evangelisten en andere leraars om te zeggen dat alle dingen gereed zijn, daar Christus in het vlees gekomen was. Maar zulken niet achtende, zijn heengegaan, deze tot zijn akker, gene tot zijn koopmanschap. Veel meer belang bij geld en goed, zaken en handel, vissen en vrouwen. Daarom zendt de koning zijn krijgsheren om ze te vernielen, die zijn dienstknechten hadden gedood, en stak hun stad in brand. Hetgeen gebeurd is in het jaar 70, toen Jeruzalem vernield en in brand gestoken is door de Romeinen, die hier zijn krijgsheren worden genoemd. Die goddeloze, woeste, wilde, wereldse Romeinen, die voor sport en spel, dans en vermaak, vechten en vrouwen leefden, zijn Zijne krijgsheren; zij allen zijn immers Zijne knechten. Nebukadnezar, mijn knecht, staat er. Gods knecht en nochtans een verworpeling, een verdoemde huichelaar. In 1940 waren de Duitsers zijn krijgsheren. Hoewel het strekte tot zwaardere verdoemenis voor hun - dat is wat anders, maar ze moesten Gods raad uitvoeren. Daarna zegt de koning, dat de dienstknechten uit moeten gaan op de uitgangen der wegen, hetgeen ziet op d Pinksterdag, waarop het Evangelie dus ook de heidenen geworden is. Uit alle delen en landen der wereld moeten de uitverkorenen komen en zo lang zal het nog doorgaan. En de dienstknechten zijn uitgegaan en hebben vergaderd kwaden en goeden. Ook kwaden, omdat ze geen hartenkenner zijn; en de bruiloft werd vervuld met aanzittende gasten. Die konden dus stuk voor stuk vertellen, waar ze vandaan gekomen waren. Ze konden wel een boek schrijven, hoe ze als wilde heidenen, vervreemd van God en Zijn Woord en buiten het verbond en missende de beloften des verbonds terecht gekomen waren onder de krachtige prediking van Gods knechten, hoe ze daar waren gegrepen, krachtdadig, onwederstandelijk door Gods Geest. Die konden vertellen van een eertijds, hoe ze alles hadden verlaten en vaarwel gezegd om der waarheid wil. Helder als glas. En hoe ze nu in de vaste hope des eeuwigen levens in de bruiloftszaal waren aangezeten. Dat kon ook die man vertellen. Geen speld tussen te krijgen. Een boek kon ook hij schrijven over z'n bekering, helderder dan de meesten van deze tijd. Let op! Het is maar een zaal vol. Uit de hele wereld, uit alle natiën en delen der aarde maar een zaal vol bruiloftsgasten als bewijs hoe weinigen er zullen zalig worden. En in die ene zaal zijn nog een menigte huichelaars. Want deze man vertegenwoordigt volgens de Kanttekenaar alle huichelaars.

Mens, wat zal het een eeuwig wonder zijn, als er nog eentje uit komt in deze tijd, die zich niet zal vergissen. Ik heb eens gehoord van een man in Rotterdam voor de oorlog. Die leidde de gezelschappen van Gods echte volk met grote eerbied en zalving. Daar ging wat van uit. Helder en schriftuurlijk, zakelijk in de gronden. Iedereen schier geloofde het vast van die man en hij zelf ook. Tot op zekere nacht God hem bekend maakte, dat het alles maar gemeen werk des Geestes was. En dat moest hij bekendmaken op dat gezelschap. Veertien dagen later hing hij zich op. Alles gemene genade; al z'n licht, z'n kennis, gaven, zalving, dat alles heeft hem te dieper verdoemd. En niemand heeft het gemerkt of geweten. Die man in de bruiloftszaal ook niet. Maar de koning zal het bekendmaken, die zal separeren, die is hartenkenner en nierenproever. Die komt om de gasten te overzien met zijn oog der goddelijke gerechtigheid. En die ziet daar een man zonder bruiloftskleed. Hij had wel een kleed aan, o ja, een schitterend kleed van gemeen werk, en kleed van alles wat hij inderdaad had ondervonden en meegemaakt tot in de bruiloftszaal toe, met bruiloftsgasten en een bruiloftsverwachting, maar het was net geen bruiloftskleed. De koning ziet het onmiddellijk. Daarom: 2^e puntje: een vraag naar Goddelijke gerechtigheid. Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aan hebbende? En hij verstomde. Machtig veel on hij vertellen, overal kon hij antwoord op geven. Maar in dit ene puntje verstomde hij.

Ik heb eens gehoord van een man met grond, die onverwacht gevraagd werd zijn bekering te vertellen. En dat kon hij niet. Toen niet. Dat viel hem zo rauw op z'n dak; hij kon nergens meer bijkomen. Z'n bekering vroegen ze. En daar was die man al lang doorgezakt. Daarmee was hij verloren gegaan. Mens, zie verdoemd te worden met je bekering. Pas op. Zie dat je een heldere omzetting en een krachtdadige bekering krijgt. Die kunnen niet gemist worden. Maak geen misbruik van mijn woorden. Zie dat je spoedig bekeerd wordt, maar zie dat je juist met die heldere bekering verdoemd wordt. Want het kan een voorweg en toeleiding zijn, maar blijf er niet in hangen. Het moet als grond schade en drek, ja puur zonde worden om Christus te kunnen gewinnen.

Maar die man in de bruiloftszaal verstomde niet als ze naar z'n bekering vroegen. Daar kon hij wel verslag van geven. Maar toen de koning naar een bruiloftskleed vroeg, verstomde hij. Wat moet dat dan toch wel zijn, waardoor iemand, die zoveel verlaten, gezien, ondervonden en gesmaakt heeft, nog verloren gaat, als hij dat mist? Wat is dat bruiloftskleed?

Nu kan ik wel tien dingen noemen, die allemaal waar zijn, bijvoorbeeld: dat bruiloftskleed is de waarachtige wedergeboorte, zonder welke niemand het Koninkrijk der hemelen zal zien. Goed - geen speld tussen te krijgen. Dat bruiloftskleed is het zaligmakende werk des Geestes. Mis je dat, dan ga je verloren, wat er ook gebeurd kan zijn. Ook goed - niets op tegen. Dat bruiloftskleed is de zaligmakende levendmaking, zonder die ontwaakt de mens nooit uit zijn geestelijke doodslaap. Best - helemaal mee eens. Maar toch is dat niet de verklaring van het bruiloftskleed. Maar wat dan wel? Ik durf het niet eens met m'n eigen woorden te zeggen. Want ik vertrouw mezelf

niet, maar een ander ook niet in deze tijd. Het oordeel van deze dagen is, dat de leraars veel dingen zeggen, die waar zijn, ontzettend veel waarheden, maar waar je uiteindelijk nog alle kanten mee uit kunt, omdat ze niet gesepareerd worden. Want wat is wedergeboorte, waar stel je de levendmaking? De één houdt er dit voor, de ander dat en zodoende krijg je kerken vol bekeerde mensen met een beginsel van leven en eigenschapjes van genade. Die niet dit of dat durven te ontkennen, van die kleintjes, die als volkje van God worden ingezegend met: houd maar moed, zie dat je er wat bij krijgt. Mens, zie toch dat je er mee verdoemd wordt! om alzo verzoend te worden. En daarom ben ik zo blij, dat ik het ook niet met m'n eigen worden hoef te zeggen en dat God door middel van die lieve, gegronde Kanttekenaren zelf al voor een verklaring heeft gezorgd. Luister dan wat dat bruiloftskleed is: Christus met Zijne gerechtigheid, aangenomen door een waar geloof, hetwelk door de werken der liefde krachtig is en betoond wordt. Ziezo, wie dat heeft, is verzoend en wie het niet heeft, wordt verdoemd. Afgelopen.

Hier zouden we naar huis kunnen gaan, bij wijze van spreken.

Omdat die man dat niet had, werd hij met al het andere verdoemd. In dat ene puntje: in Christus, verstomde hij. Dat miste hij. Dat zag de koning direct.

De dienstknechten hebben ook wel gesepareerd, anders waren het niet Zijne dienstknechten geweest. Maar de koning is alleen maar hartenkenner.

En hij verstomde. Nog een keer lezen: dit bruiloftskleed is Christus met Zijne gerechtigheid. Dus niet de gerechtigheid van Christus. Of hoor je dat verschil niet, ben je zo onkundig, dat je dat niet eens merkt en weet?

Je kunt machtig veel van de gerechtigheid van Christus kennen en nog verloren gaan. Denk aan 2 Petrus 2:21. Het ware hun beter dat ze de weg der gerechtigheid (dat is Christus) niet gekend hadden, dan dat ze die gekend hebbende, weder afkeren.

Dus dat kan. Veel van Christus kennen en het laatste erger worden dan het eerste. Dus niet de gerechtigheid van Christus, maar Christus zelf met Zijne gerechtigheid, door persoonsvereniging en bekleding met de mantel Zijner gerechtigheid

Zijn we er dan? Wel nee; hoe gaat dat? Hoe komen we daar aan? Dat staat er ook: aangenomen door geloof? Mis! Dat doen de tijdgelovigen ook nog. Maar door een waar, dat is een oprecht en zaligmakend geloof.

Zijn we er dan? Nog niet, want dan heb je Christus tot rechtvaardigmaking en nog niet tot heiligmaking. Daarom volgt er nog: hetwelk door de werken der liefde krachtig is en betoond wordt. Dus Christus tot rechtvaardigmaking en heiligmaking aangenomen door een zaligmakend geloof.

En omdat hij dat miste, verstomde hij.

Nog een enkel woordje ten besluite.

In het oosten was er behalve de bruiloftszaal in het paleis nog een voorzaal, waar de klederen hingen, die in die bruiloftszaal gebruikt werden. Die kreeg men aan. Maar daartoe moest men eerst zijn eigen kleren uit. Dus eerst ontkleed, ontbloot, het eerste weg om het tweede te kunnen krijgen. Geheel ontledigd en uitgebrand om als een naakte bekleed te kunnen worden met de

klederen des heils, de klederen des konings, dat is Christus met al Zijn weldaden met een gelovig hart aannemen.

Maar nu waren er ook, die vinden dat niet zo nodig, dat hoeft niet allemaal zo mooi, dat kan met de helft minder ook wel, die vinden hun eigen kleet zo mooi, dat houden ze met beide handen vast. Die houden hun bekering vast, alles wat ze ondervonden hebben. En inderdaad ligt er ook enige glans op, want het is ook werk des Geestes, maar gemeen werk en niet zaligmakend.

En die gaan zo met die kleren naar binnen en niemand heeft het in de gaten. Zo mooi, zo echt. Een bekering, die zo helder is, dat iedereen hem overneemt. Totdat de koning komt en naar een bruiloftskleet vraagt. En dan verstommen ze. Want het leek er ontzettend veel, maar het is het n t niet. Want Christus' kleet is zonder naad en hun kleet is eigen werk en gemeen werk des Geestes. Eigen gerechtigheid en gerechtigheid van Christus, maar niet Christus met Zijne gerechtigheid. Daarom het 3^e puntje: het oordeel der goddelijke gerechtigheid. Toen zei de koning tot de dienaars: bindt hem aan handen en voeten. Aan zijn handen, waarmee hij zolang zijn bekering heeft vastgehouden en zijn voeten, waarmee hij doorgewandeld heeft op de grond van zijn eerste werk. Neemt hem weg en werpt hem in de buitenste duisternis. Hier nooit door Christus verlost uit de banden des satans, der zonde en van het ongeloof en nu gebonden aan handen en voeten voor eeuwig verloren. Verdoemd met alles wat hij had meegemaakt. Augustinus zegt: de bekering verdoemt er meer dan de zonde.

Nogmaals: zie spoedig een bekering te krijgen. Morgen of overmorgen, ja als je dit gebouwtje verlaat, kan het al te laat zijn. Maar als je met je bekering hier niet verdoemd wordt, zul je er  enmaal achter komen, dat de bekering er meer verdoemt dan de zonde. Mens, bedrieg je niet: je kunt de krachten der toekomstige eeuw en de hemelse gave gesmaakt hebben en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn en nog verloren gaan. Het komt op dit ene puntje aan: in Christus.

Ik weet van een man, die op z'n sterfbed lag. Een man met een overgang en met grond hoor! Maar het was zo donker, hij kon nergens meer bijkomen, stikdonkere nacht. Hij krabde zich aan de muur het bloed uit zijn vingers en riep maar: verloren, verdoemd, maar nochtans in Christus rechtvaardig voor God. Dat ene puntje, in Christus, daarin verstomde hij niet.

Mens, hoe lang loop je al willens en wetens te balanceren op de rand van de afgrond? Je bent geboren en leeft onder het oordeel der verdoemenis; je bent nog niet eeuwig verdoemd, dat is het enige nog. Kinderen, ik ben blij dat je er nog bent. Je mag je ouders wel met veel liefde bedanken, dat ze je nog meegenomen hebben op een warme avond in de week. Misschien zou je hier nog bekeerd kunnen worden. De meeste ouders nemen hun kinderen niet meer mee.

We eindigen. Geloof je heus, mensen, dat je wedergeboren kan zijn en het niet weten? Geloof je dat echt? Dat er zoveel werk voor je gedaan is en dat je daar niets van zou weten? Dat het grootste wonder aan je gebeurd zou kunnen zijn en dat je dat niet zou weten?

Denk je dat je uit de dood in het leven zou kunnen overgaan zonder het te weten? Tegenwoordig wel. Het is een buitengewoon vruchtbare tijd voor huichelaars en smokkelaars. Die moeten van deze leer niets hebben, dat is te benauwd. Maar het is enkel vrolijkheid en licht en ruimte. Als hier iemand zou zijn met enige roerselen des Geestes, die zou nog zeggen: dat is het; zelfs iemand met veel gemene genade. En wat geeft het al zou hier vanavond een kind van God wanhopig onder worden; dat kan alleen maar pure winst opleveren. Want de drukking der melk brengt boter voort en niet het kietelen, maar de drukking der neus brengt bloed voort. En ten laatste. Wij bidden u van Christuswege, alsof God door ons bade, wij bidden u: laat u met God verzoenen. Mens, zie wat je daar mee doet. Buiten Christus met alles verdoemd, alleen in Christus verzoend. Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren. Amen.

Enkele schetsen uit een preek over Matth. 22:11 van wijlen ds. E. Du Marchie Van Voorthuysen, gehouden op 29-07-1964 te Bleskensgraaf

---

Wilt u de gehele preek beluisteren...? Klik dan op onderstaande link :

<http://preken.dewoesteweg.nl/play.php?file=./Ds.%20E.%20Du%20Marchie%20Van%20Voorthuizen/Matth.%2022%20vers%2011-12%20%20De%20man%20zonder%20bruiloftskleed.mp3>